

ІННОВАЦІЙНИЙ РОЗВИТОК АГРАРНОГО СЕКТОРА В УМОВАХ НТР

Характерною рисою сучасного інноваційного розвитку агропродовольчого комплексу є те, що воно здійснюється в умовах НТР. Науково-технічна революція охоплює не тільки промисловість, транспорт, будівництво, але й сільське господарство, та інші сфери агропродовольчого комплексу (АПК), де до цих пір обсяг важкої ручної праці та залежність від стихійних сил природи дуже великі. Сучасна НТР здійснює в сільському господарстві справжній переворот, визначає перехід до нового інноваційного технологічного способу виробництва. Це виражено в наступному:

- прискорення втілення досягнень науки в сільське господарство, яка в цій галузі все більше стає безпосередньою виробничою силою;
- глибокі якісні інноваційні зміни у всіх елементах його матеріально-технічної та біологічної основи, в технології та організації агровиробництва;
- нові вимоги до працівника, праця якого змінює свій характер, стає все більш творчим;
- підвищення економічних і соціальних результатів екологічно чистого агровиробництва, його ефективності та рентабельності;
- формування високо-розвинутого аграрного сектору.

У агровиробництві НТР стала розвиватися пізніше, ніж у промисловості. Для цього були свої вагомі чинники:

- по-перше, історично склалося культурне та технічне відставання сільського господарства від промисловості, села від міста;
- по-друге, більш низький, ніж у промисловості, рівень спеціалізації та концентрації виробництва, що ускладнюють зростання накопичення та ефективного використання техніки та досягнень науки;
- по-третє, особливе місце сільського господарства в системі суспільного розділу праці, при якому в міру розвитку індустріальних технологій дедалі більша частина його основних та оборотних засобів відтворюється в промисловості, тому НТР повинна була перш за все охопити промисловість, а вже потім сільське господарство;
- по-четверте, більш пізній розвиток біології, генетики, хімії та інших наук, від яких залежить НТР в сільському господарстві;
- по-п'яте, складність агровиробництва, необхідність створення цілого комплексу різноманітних автоматичних систем машин і знарядь в залежності від видів рослин та порід тварин, особливостей природно-кліматичних умов.

Разом з тим важливо враховувати, що більш пізній вступ сільського

господарства в НТР рятує його від необхідності послідовного проходження всіх етапів технічного прогресу, а там, де це можливо і доцільно, здійснювати перехід до сучасного технологічного способу виробництва.

Звідси, на сучасному етапі майбутній шлях розвитку аграрного сектору України виглядає як дилема: або вдасться створити конкурентоспроможну галузь, яка за рядом пріоритетних напрямків знайде своє гідне місце на світових ринках, або втрата цієї перспективи буде неминучою і входження України до розвинених країн світу стане неможливим. Тому перехід до дієвої державної політики інноваційного розвитку аграрного сектору є одними із першочергових завдань державного управління.

Список використаних джерел:

1. Смоляр Л. Г., Коцюба М. Д. Розвиток інноваційного потенціалу як фактор забезпечення конкурентоспроможності вітчизняних підприємств // Економіка та держава. – 2008. – № 9. – С. 26–29.
2. Федулова Л. І. Інноваційний розвиток промисловості України: тенденції та закономірності // Актуальні проблеми економіки. – 2007. – № 3 (69). – С. 82–97.
3. Щукін Б. М. Інвестування: Курс лекцій. – К.: МАУП, 2004. – 216 с.